

Hồi 77

Nước Mắt Rơi Trong Rượu

Là một con người trầm tĩnh, nhưng bây giờ Đức Uy vẫn phải nghe hồi hộp lạ thường.

Thật tình trong lòng hắn không hề có một chút hy vọng, vì lập trường đôi bên đã quá rõ ràng.

Hắn không thể làm một tên phản quê hương dân tộc còn nòng lại là Hoàng Tộc Mãn Châu. Giá như nòng là một cô gái trong dân dã, bằng vào thân phận của một người con gái, bằng vào lý lẽ “bất tương xâm” nòng có thể về với hắn không khó khăn lắm, thế nhưng nòng lại không phải một người dân.

Nàng không thể về với hắn, mặc dù nàng biết chuyện xâm lấn Trung Hoa là chuyện không phải, nàng vẫn phải hành động theo đường lối nước nàng, có thể nàng còn phải hành động tích cực vì nàng là Hoàng Tộc.

Chính vì thế mà cả hai không ai còn có một hy vọng nào cả.

Nhất là sau ngày chia tay có tính cách “vĩnh biệt” tại Đô Đốc Phủ thì hy vọng lại hoàn toàn tiêu tan.

Nhưng cũng chính vì sự “vĩnh biệt” ấy mà hôm nay hắn không còn trầm tĩnh được khi biết rằng sẽ gặp lại nàng.

Bất cứ một việc gì, khi mà người ta không còn hy vọng, khi mà đã biết là “vĩnh biệt” rồi thì hình như tâm trí thì không một ai có thể trầm tĩnh được.

Đức Uy nhìn Thất Cách Cách bước vào bằng đôi mắt không còn trầm tĩnh đó.

Theo sau nàng là ba cô tỳ nữ quen thuộc, cho dầu đêm tối, Đức Uy cũng thấy được một cách rõ ràng.

Nàng vận áo chẹt, bên ngoài phủ chiếc áo choàng đen, hắn thấy rõ ràng nàng gầy nhiều hơn trước.

Đức Uy chợt cảm nghe lòng mình xao xuyến, bâng khuâng, nhưng chính hắn cũng không làm sao hiểu được nguyên nhân của sự xao xuyến ấy.

Hắn đứng lên.

Thất Cách Cách bước vào.

Hai người đứng khá gần, hai mặt nhìn nhau.

Giá như một trong hai người lên tiếng ngay, thì không khí có lẽ sẽ nhẹ nhàng nhưng cũng có thể là vô vị, đằng này không một ai lên tiếng, họ đang để tiếng lòng nói chuyện với nhau.

Nàng nhìn trân trân vào mặt hắn, hình như nàng đang muốn kiếm một cái gì...

Đức Uy nghe lòng bất an, nhưng cũng không làm sao dời mắt sang hướng khác, thật lâu, hần nhẹ cúi đầu:

- Thất Cách Cách.

Vành môi của nàng mấp máy run run cũng phải thật lâu mới bật ra thành tiếng:

- Lý huynh...

Đức Uy thấp giọng:

- Đa tạ Thất Cách Cách...

Như đã lấy lại cung cách bình thường. Thất Cách Cách cười:

- Lâu ghê, bây giờ gặp lại Lý huynh cũng mãi giọng khách sao, ngồi xuống đi.

Nàng ngồi xuống trước.

Lời lẽ nàng vừa thân thiết vừa pha chút đùa, cử chỉ nàng thật hết sức tự nhiên, nhưng dưới con mắt của Đức Uy, tất cả những thứ đó đều là phải dùng nhiều nghị lực.

Nàng cố hết sức để che kín những gì đang xúc động.

Hai người cùng ngồi xuống, ngồi trên đồng cỏ khô.

Thất Cách Cách nhìn vào mặt Đức Uy:

- Lý huynh đã khỏe rồi phải không?

Đức Uy gật đầu:

- Đã khỏe như thường, tôi còn chưa tạ ơn Thất Cách Cách.

Thất Cách Cách nhìn hần mỉm cười và hần giật mình.

Hần đã nói tạ ơn rồi, khi hai người chưa ngồi xuống, thế mà bây giờ hần bảo là chưa có, chuyện đó tố cáo rằng câu nói khi nãy là câu nói không chủ động, câu nói để khỏa lấp sự nôn nả trong lòng.

Cái cười đầy thông cảm sâu xa của nàng làm cho hần nhớ ngay.

Nhưng hần không đính chính.

Hần biết làm thỉnh là phủ nhận, còn đính chính là cố che đậy nữa. Hần không muốn che đậy, vì nàng đã thấy cả rồi. Đã thấy cả lòng nhau rồi.

Che đậy với người khác chớ còn gì mà phải che đậy với nhau.

Thất Cách Cách nhích mình qua, nàng dựa ra sau, dựa vào cây cột miếu, nàng chọn một cách ngồi thoải mái, có lẽ nàng đã định ngồi lâu.

Nàng cười:

- Tôi đã nói rồi, Lý huynh vẫn còn khách sao. Nếu Lý huynh thấy tôi bị ngất giữa miếu hoang này, Lý huynh có bỏ tôi không? Vả lại tôi nợ anh nhiều quá, nếu muốn nói đó là nợ, mà tôi đâu đã tạ ơn.

Đức Uy làm thỉnh.

Hần đành phải nói với nàng bằng mắt.

Thất Cách Cách vụt nói:

- Thật là vui và lạ quá phải không?

Đức Uy ngáp ngừng:

- Thất Cách Cách muốn nói...

Nàng đưa mấy ngón tay thon nhỏ và hơi xanh lên vuốt mái tóc lòa xòa trước trán, nàng nhìn hấn bằng đôi mắt nghiêng:

- Từ khi biết nhau tại Trường An, chắc Lý huynh đâu có nghĩ rằng mình gặp lại, chính tôi càng thấy thật khó mà gặp lại, thế nhưng bây giờ mình ngồi đầu mặt nhau đây, Lý huynh thấy có phải vui mà lạ nữa không?

Đức Uy nói:

- Vui thì có mà lạ thì không.

Thất Cách Cách làm thỉnh, nàng đang kiếm cái nghĩa khác trong câu nói đó của người đối diện.

Lạ thì không, có nghĩa là hấn nghĩ nhất định còn gặp lại và gặp lại là một lẽ tất nhiên.

Tại sao? Tại vì nhất định nàng còn phải trở lại Trung Nguyên? Mà trở lại để làm gì? Tình riêng hay là vì công vụ?

Nhưng Đức Uy lại nói:

- Mà quả thật trên đời có nhiều việc không làm sao biết trước.

Thấy hấn muốn đánh trống lảng, nàng cũng tránh luôn:

- Quên, gặp Lý huynh mừng mừng mà quên hỏi thăm Dương thư thư và Tổ thư thư...

Đức Uy muốn nói một câu dài cho đủ nghĩa, nhưng không hiểu sao hấn chỉ đáp xuôi:

- Đa tạ Thất Cách Cách, cả hai đều mạnh.

Thất Cách Cách hỏi:

- Nhị vị thư thư cũng đều đã đến Bắc Kinh?

Đức Uy lắc đầu:

- Không, nhưng chắc rồi cũng đến ngay.

Thất Cách Cách gật đầu:

- Lý huynh ở đây, thêm vào đó quý triều đình vừa lâm đại biến, chắc chắn nhị vị thư thư không thể không đến nhưng nếu không đến thì có lẽ tốt hơn, nơi này không là chỗ yên lành.

Đức Uy gật đầu:

- Tự nhiên là như thế, Lý Tự Thành bội thiên nghịch địa không làm sao yên lành trường cửu.

Thất Cách Cách chớp chớp mắt:

- Không, tôi muốn nói... Nhưng thôi, đừng bàn chuyện đó nữa, Tiểu Hỷ, hãy dọn rượu thịt ra đây, để ta cùng Lý gia chuốc chén tẩy trần.

Nàng nhìn Đức Uy, nàng nói nhanh:

- Tôi biết Lý huynh đang có nhiều chuyện gấp bên mình, nhưng gấp cũng không phải gấp nhất thời, phương chi, chúng ta gặp lại lần nay cũng rất khó khăn...

Đức Uy tặc lưỡi...

Hắn vốn là con người nhạy cảm với những kẻ yêu nhau lại còn nhạy cảm nhiều hơn, câu nói của nàng đã làm cho hắn biết cả rồi.

“Gặp nhau lần này cũng rất khó khăn”.

“Gặp rất khó khăn” là không phải chuyện tình cờ.

Trừ số quan binh nhà Minh, Đức Uy được coi là người cầm đầu nghĩa sĩ chống giặc trong nước, tuy không hình thành tổ chức, nhưng về phương tiện tinh thần, hắn là đầu não. Thành Bắc Kinh bị mất, hoàng đế mông trần, chỉ trừ khi hắn đã chết chớ không làm sao hắn vắng mặt được, không làm sao hắn có thể ở một nơi nào khác.

Ai biết qua Đức Uy và am hiểu tình hình cũng đều có thể thấy rõ như thế và bất cứ ai, đến một cô tỳ nữ Tiểu Hỷ cũng có thể thấy như thế thì Thất Cách Cách lại càng thấy rõ hơn như thế.

Và, gặp được nhau là chuyện khó khăn, phải chăng nàng đã đi vào vùng nguy hiểm, nàng đã dấn thân vào giữa loạn quân là để kiếm Đức Uy, không phải chỉ kiếm để gặp mặt, để thăm nhau, vì chuyện đó có thể làm bất cứ lúc nào khác, nàng đi vào nguy hiểm vì nàng biết hắn đang lâm nguy hiểm...

Nàng đoán không sai và nàng làm thật đúng, đúng theo dự đoán và đúng lúc.

Không cần hỏi mà cũng không cần ai nói, Đức Uy phải thấy biết như thế đó.

Hắn bùi ngùi cúi mặt.

Không phải cần người mang ơn, cũng không phải làm để mong gì được về sau, nhưng bất cứ một người nào, khi đã vì người yêu của mình mà hành động, không một ai không muốn cho người yêu của mình biết chuyện mình làm, vì đó là hành động nói lên sự thương yêu, Thất Cách Cách đã thấy Đức Uy biết rõ, nàng cũng đâu muốn giấu...

Nàng nhoẻn miệng cười, nụ cười chua xót mà cũng thật là thỏa mãn. Đức Uy đã nói khi Mần Châu đòi giao Thiên Hương tại Trường An. “Hắn không thể thỏa mãn để gỡ rối cho Thất Cách Cách, nhưng nếu Thất Cách Cách lâm nguy, thì bất cứ bằng một giá nào, hắn nhất định sẽ đưa Thất Cách Cách ra khỏi vòng nguy hiểm”, hắn nói như thế là hắn đã là gần như đánh đổi sinh mạng hắn.

Bây giờ, nàng lại tìm hắn, đón hắn, cứu hắn giữa hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm và không biết nàng đã làm bằng một giá nào.

Nàng nói:

- Nếu không phải mạng tôi quá lớn, thì lần chia tay tại Trường An đã thành vĩnh biệt, làm sao còn gặp lại đây, cho nên dầu việc gì gấp, chúng ta cũng uống với nhau đôi chén.

Đức Uy mỉm cười, hấn nhìn nàng bằng đôi mắt trĩu niềm ân nghĩa và cũng là đôi mắt xót xa...

*
* *

Thức ăn là gà nước và bánh bao.

Thành bị phá, dân ùn ùn chạy loạn, có được thức ăn thế này quả thật là đế vương. Nhưng người tìm ra nó thật là cả một vấn đề.

Có lẽ, chỉ có vị Hoàng tộc Mần Châu chớ không ai tìm nổi.

Rượu có một bầu nhưng không có chén, có lẽ đây là dụng ý, chớ đã có được rượu thì muốn có chén dẫu phải chuyện khó hơn.

Thất Cách Cách cầm bầu rượu uống thật tự nhiên, nàng không dùng khăn lau miệng bầu như có nhiều người đã làm khi uống chung, nàng cứ để nguyên như thế mà trao cho Đức Uy.

Nàng cười, không biết trong lòng nàng nghĩ gì, nhưng mặt nàng rất tự nhiên.

Đức Uy có vẻ bất an, nhưng hấn quyết định thật nhanh, hấn cầm bầu rượu và đưa lên miệng.

Vẻ tự nhiên của Thất Cách Cách tan ngay.

Má nàng ửng đỏ khi Đức Uy kề miệng bầu rượu vào môi.

Đức Uy đã thấy ngay, hấn thấy má nàng ửng đỏ không phải vì men rượu.

Hấn nuốt hớp rượu, hấn nghe thấy hơi hương, tự nhiên, không phải hơi hương men rượu, mà đó là hương trinh nữ từ làn môi của người con gái.

Hấn cúi mặt thở dài.

Cái thở dài của hấn làm cho Thất Cách Cách vội lấy lại vẻ tự nhiên cố hữu, nàng cười:

- Trao bầu rượu lại cho tôi chứ, dẫu có ăn gian như thế được.

Ai cũng có thể thấy đó là một câu nói để khỏa lấp, không phải khỏa lấp sự e thẹn của nàng mà là để khỏa lấp tiếng thở dài của hấn, khỏa lấp một niềm đau.

Họ đã cận kề bên nhau trong hiểm nguy, họ đã bồi đắp nhau trong hoạn nạn, họ đã cùng uống chung một vật, họ đã bước ngang qua nghi thức vợ chồng, và họ đã yêu nhau hơn mức vợ chồng thế mà họ vẫn không thể... cùng nhau.

Một niềm đau không vết tích mà trái tim ứa máu.

Cái bầu được chuyển tay không ngớt nhưng không ai nói một tiếng nào.
Họ làm thình để uống và để lắng nghe.

*
* *

Thất Cách Cách hỏi:

- Lý huynh thấy tôi ốm hay mập hơn trước?

Đức Uy gật mình.

Hắn vừa trao bầu rượu cho nàng, hắn hơi lúng túng nhưng rồi hắn bình tĩnh được, hắn nhìn nàng thật sâu và nói:

- Thất Cách Cách ốm hơn lúc trước.

Đôi mắt Thất Cách Cách chợt long lanh nhưng nàng đã hết sức cố gắng ép cảm dòng nước mắt chảy ngược trở vào, nàng không muốn nó rơi...

Nàng nhếch môi chua xót:

- Mệt nhọc quá nhiều.

Nàng sút sức đi vì mệt nhọc như nàng nói hay là vì cái gì khác nữa?

Chỉ có nàng biết, bốn cô tỳ nữ thân tình biết và có lẽ bây giờ thì Đức Uy cũng biết.

Đức Uy không thể mà cũng không dám để kéo dài, hắn lảng sang chuyện khác:

Thất Cách Cách đến Bắc Kinh lần này còn có chuyện gì nữa không?

Có lẽ Đức Uy không phải đã lừa dối, hắn nói theo lòng hắn và cũng hết sức tự nhiên, câu nói của nàng.

"Gặp nhau lần này quả khó khăn"

"Còn có chuyện gì khác nữa không".

Nghĩa là mục đích đến đây, hắn đã biết rồi, hắn chỉ muốn hỏi xem còn có chuyện gì khác kèm theo đó hay không.

Thất Cách Cách chớp mắt:

- Tôi muốn chúng ta nên nói với nhau về những chuyện riêng tư.

Đức Uy gật đầu:

- Vâng, có lẽ nên như thế.

Thất Cách Cách vội cười:

- Bao giờ thì Lý huynh và nhị vị thư thư cho tôi uống rượu mừng?

Đức Uy cười, cái cười miễn cưỡng:

- Chắc phải còn lâu lắm, bây giờ làm sao nói chuyện đó được.

Thất Cách Cách lắc đầu:

- Không, tôi cũng không gấp, nhưng đến lúc ấy, đừng hà tiện với tôi một tấm thiệp hồng nghe Lý huynh.

Hai người lặng thinh.

Thất lâu, Thất Cách Cách vụt nói:

- Những cái gì quá khứ, nay đã thành quá khứ, tôi không muốn nói, không muốn nhắc, nhưng tôi cũng không muốn mình uống rượu buồn, uống trong lặng lẽ, vậy thì tôi đề nghị với Lý huynh, mình cứ nói chuyện gì, nghĩ sao nói thế, nói một cách bàng quan, nói cho vui.

Đức Uy gật đầu:

- Đúng rồi, Cách Cách.

Thất Cách Cách nói:

- Tôi nhận thấy hoàn cảnh bây giờ đã đặt Lý huynh vào con đường thật quá gian nan và nguy hiểm.

Đức Uy nói:

- Đó là giai đoạn nguy khốn từ xưa đến nay, triều đình nào cũng có gian thần, cơ nghiệp nào cũng có lúc nguy nan, chỉ có điều là sự chịu đựng, sự chống chọi, ý chí đó sẽ giúp cho người ta vượt qua tất cả.

Thất Cách Cách nói:

- Xin Lý huynh cho tôi nói thẳng, lòng tự tin là một điều tốt, nhưng cũng phải nhìn vào thực tế cho dầu đây chỉ là giai đoạn, nhưng liệu có vượt qua để lập lại thế ổn định được chăng?

Đức Uy nói:

- Tôi tin chắc sẽ được như thế, vừa rồi, tôi có nói với Hỷ cô nương, Trung Nguyên hãy còn trung thần nghĩa sỹ, hãy còn bá tánh, Đại Minh Triều không thể diệt vong.

Thất Cách Cách nói:

- Tôi không có ý muốn đánh ngã lòng tự tin của Lý huynh, tôi không có ý muốn làm cho Lý huynh nhụt chí, nhưng thật thì đối với tình hình hiện tại, Lý huynh không thấy hết, giá như Lý huynh thấy thật rõ ràng tôi chắc chắn Lý huynh sẽ không bao giờ nói thế.

Đức Uy cau mặt:

- Cuộc diện cũng khã rõ đó chứ, Thất Cách Cách, Lý Tự Thành bội phản, đó là nghịch với lẽ phải, nên chúng chỉ tạm thời...

Thất Cách Cách lắc đầu:

- Tôi không kể Lý Tự Thành, cái đám giặc cướp ô hợp đó đâu có đáng cho một trận, tôi nói đây là binh hùng thiện chiến của Mãn Châu rầm rộ từ biên giới, không biết lúc nào cũng đều có thể tràn ngập Trung Nguyên. Bằng vào lực lượng binh cường mã tráng,

bằng vào đạo binh ô hợp của Lý Tự Thành cộng với tàn dư của Minh Triều, Lý huynh không thấy là nguy hiểm hay sao?

Đức Uy rúng động, đó là một chuyện mà không thể không thừa nhận. Nó là chuyện thật chứ không còn là vấn đề hăm dọa.

Lý Tự Thành thật không đáng sợ, hẳn không thể kéo dài, Mãn Châu mới chính là mối nguy.

Từ lâu, sở dĩ còn chống được ở biên cương là nhờ vào binh triều còn mạnh, sự liên lạc từ kinh sư đến biên trấn hãy còn chặt chẽ, bây giờ thì đạo quân địa đầu giới tuyến đã không còn chỗ dựa, Kinh sư đã mất, Lý Tự Thành không làm được việc chống ngoại xâm.

Thật lâu, Đức Uy nói:

- Sơn Hải quan hãy còn đạo binh của Ngô Tam Quế...

Thất Cách Cách nói:

- Tôi biết Ngô Tam Quế mạnh, nhưng Lý huynh có biết tâm tình của ông ta hiện giờ ra sao không? Phụ thân của ông ta và ái thiếp của ông ta là Trần Viên Viên đã bị Lý Tự Thành bắt giữ, có thể sẽ ngộ hại, chuyện trừ Lý Tự Thành của ông ta bây giờ không còn vì nước mà vì thù nhà. Chắc Lý huynh thừa biết, một khi động cơ đã khác thì hành động phải khác. Làm sao Ngô Tam Quế có thể giữ được lòng trung với triều đình, khi mà triều đình không còn nữa, khi mà sau lưng ông ta bị Lý Tự Thành đâm tới...

Đức Uy cau mặt:

- Thất Cách Cách muốn nói Ngô Tam Quế sẽ...

Thất Cách Cách chận nói:

- Tôi không dám nói như thế nào cả, tôi chỉ nhận định tình hình khó khăn của ông ta, triều đình mất, Lý Tự Thành đánh thốc sau lưng và nhất là mối thù nhà, tôi nghĩ rằng ông ta sẽ tiêu diệt cho kỳ được Lý Tự Thành bằng bất cứ giá nào.

Đức Uy trầm ngâm:

- Ngô Tam Quế là một đại thần, không đến nỗi không nhìn vào đại cuộc.

Thất Cách Cách mỉm cười:

- Cũng mong như thế.

Đức Uy nói:

- Là một vị tổng đốc Liêu Tô, ông ta là người chịu ân nặng của triều đình, tôi nghĩ ông ta không thể vì chuyện riêng ta mà không lo đại nghĩa.

Thất Cách Cách làm thinh, hồi lâu nàng thất vọng:

- Lý huynh, tôi có nghe tin dữ là lệnh sư tuấn quốc...

Đức Uy nghe nhói trong tim, hẳn cố giữ cho được tự nhiên mà nói với nàng:

- Có, nghĩa phụ tôi và Hoàng Thượng.

Thất Cách Cách thở ra:

- Lý huynh, người có sinh có tử, lão nhân gia nhân nghĩa cũng đã vẹn toàn, xin Lý huynh cố nén cơn bi thảm để mà bảo trọng sức mình...

Đức Uy cúi đầu:

- Đa tạ Cách Cách...

Làm thỉnh một lúc, Thất Cách Cách chợt hỏi:

- Nghe nói Lý huynh có quen với vị muội muội của Lý Tự Thành phải không?

Đức Uy giật mình, hần nói:

- Tin tức của Thất Cách Cách thật nhanh và cũng thật chính xác.

Thất Cách Cách lắc đầu:

- Không phải tin nào cũng nhanh như thế đâu...

Đức Uy không muốn giấu, hần thuật lại chuyện gặp gỡ Lý Quỳnh và sự thất bại của hần vừa qua...

Thất Cách Cách chép miệng:

- Lý Quỳnh là người tài trí, chỉ tiếc là nàng ở trong một hoàn cảnh không hay.

Và nàng cười hỏi:

- Lúc vào cung, Lý huynh đã có gặp lại nàng chưa?

Đức Uy lắc đầu:

- Cho đến bây giờ vẫn không gặp.

Thất Cách Cách hỏi:

- Lý huynh có muốn gặp nàng không?

Đức Uy nhú mày:

- Thất Cách Cách muốn nói...

Thất Cách Cách nói:

- Đừng có hỏi lại, có muốn gặp nàng không?

Một sự bén nhạy về tình cảm thoáng nhanh trong óc, Đức Uy vội lắc đầu:

- Không, đâu có gì cần gặp.

Thất Cách Cách chớp mắt:

- Thật à?

Đức Uy hỏi lại:

- Sao Cách Cách cứ hỏi chuyện như thế làm gì?

Thất Cách Cách hỏi:

- Lý huynh không định kiếm Lý Tự Thành sao?

Thật tình thì Đức Uy cũng đang nghĩ về chuyện Lý Tự Thành, nhưng không hiểu sao qua câu hỏi và cách nói của Thất Cách Cách làm cho hần suy nghĩ lại, hần nói:

- Thật ra Lý Tự Thành là kẻ mà bất cứ một thần tử nào của Minh triều đều cũng muốn moi gan mổ mật, nhưng bây giờ thì tôi thấy chưa vội lắm, vì thực lực của Minh triều đang bị tổn thương, giết hấn không khác nào giúp cho quý quốc dễ dàng xâm nhập.

Thất Cách Cách cười:

- Một con người mang nặng trong người một nghĩa vụ, thường hay hiểu vấn đề qua nghĩa vụ đó, tôi đang nói chuyện tâm tình với Lý huynh đây mà.

Đức Uy thở ra:

- Tôi cũng biết như thế, nhưng có một việc mà tôi không nói ra không được.

Thất Cách Cách nói:

- Lý huynh cứ nói đi.

Đức Uy nói:

- Trong lúc Trung Nguyên như thế này, tôi mong quý quốc đừng nên thừa gió bẻ măng...

Thất Cách Cách nhìn hấn khá lâu:

- Lý huynh, chuyện quân tình nơi biên giới, chắc Lý huynh thừa biết là không phải chuyện của tôi.

Đức Uy gật đầu:

- Tôi biết, và cũng chỉ muốn nói chuyện ở đây, vì chuyện chiến sự biên cương cũng không phải chuyện của tôi.

Thất Cách Cách nhìn Đức Uy, nàng nhìn thật lâu và nàng chợt cười, nụ cười vui vẻ chứ không phải là gượng gạo...

-- o O o --